

Siitä on vuosia, kun viimeksi luin Emilyn kirjettä. Se kirje jäi jäähyväiskirjeeksi, enkä sen koommin ole kuullut Emilystä. Kirje on nuhaantunut, siinä on kyyneliäni vuosien takaa. Joskus olin aikeissa repiä sen kappaleiksi, mutta jokin esti minua toteuttamasta aiettäni. Olen säilyttänyt kirjettä kaikki nämä vuodet ison maailmankartaston välissä. En ole uskaltanut avata maailmankartastoa vuosikausiin. Pöly leijaili ilmassa avattuani sivut. Olin valmistautunut henkisesti, enkä uskonut kirjeen enää näin kymmenien vuosien jälkeen voivan satuttaa minua sillä tavoin kuin joskus aiemmin. Olin väärässä. Lukiessani kirjettä aloin täristä ja itkeä hysteerisesti. Annoin kyynelten virrata. Pöydällä oli kaljatölkkejä. Olin juonut Karjalaa ja Olvia rohkaisuryypyiksi. Vietin yksinäisen miehen lauantai-iltaani. Olin päättänyt omistaa illan valokuvien katselemiselle ja kalsarikännien juomiselle. En ollut ajatellut, että kaikki voisi johtaa Emilyn kirjeen lukemiseen. Itku helpotti oloani. Päätin jatkaa uhkarohkeaa muisteluiltaan kaivamalla kaikki Emilystä ottamani valokuvat esiin. Aivan kuten silloin joskus jäähyväiskirjeen ensimmäisen kerran saatuani, minun teki mieli haukkua Emily valehtelijaksi, huoraksi, petturiksi, jakorasiaksi ja ties miksi. Kuvia enemmän katsottuani tunsin kuitenkin pelkästään hellyyttä ja sydäntäpusertavaa ikävää Emilyä kohtaan. Tyttö hymyili jokaisessa kuvassa. Emily oli minulle rakas, hän oli yhä minulle rakas... kaikista rakkain! Ja juuri hän loukkasi minua pahemmin kuin kukaan ikinä. Emilyn jälkeen en ole pystynyt sitoutumaan yhteenkään naiseen. Olen etsinyt heistä kaikista vain Emilyä. Kukaan ei ole ollut puoliksikaan Emilyn veroinen. Emilyllä oli kuitenkin Eric – on kai vieläkin – joka oli hänen sielunkumppaninsa ja elämänsä rakkaus, vaikka myös minua Emily sanoi pitävänsä sielunkumppaninaan ja elämänsä rakkautena. Se oli silloin joskus aiemmin, ennen Ericiä. Joskus tapasin kutsua Emilyä suomalaisittain Emiliaksi, mutta yleensä puhuin vain käyttäen hänen englantilaista nimeä. Englantilainen vaihto-oppilas, sumujen saarilla syntynyt luonnonraikas maalaistyttö, joka kävi kanssani Palokan lukiota. Sellainen oli Emily. Hän oli tyttö, johon useat kaverinikin olivat ihastuneita, mutta Emily ei heistä piitannut, vaan halusi vain ja ainoastaan minut. Vaalea kuin enkeli, säteilevä, iloinen, pitkähiuksinen, mutta ei vain ulkonäöltään lumoava, vaan käytökseltään ja luonteeltaan vieläkin ihastuttavampi. Emily oli kaikille kiltti ja mukava, eikä kai kenelläkään ollut pahaa sanottavaa hänestä. Emilyn ulkonäköä tulee korostettua vain, koska usein väitetään englantilaisten tyttöjen olevan rumia ja romuluisia, mutta Emily oli kauneinta mitä olen nähnyt, eikä romuluinen vaan siron naisellinen. Vaaleat pitkät hiukset ulottuivat pitkälle tytön selkään, sinivihreät silmät olivat kuin smaragdit, joihin katsoessani tunsin pyörtyväni. Siro ja hoikka vartalo, silti hieman tavallista suuremmat rinnat. Emily oli myös varsin pitkä, joten hän olisi varmasti menestynyt kauneuskilpailuissa, jos olisi ollut tarpeeksi turhamainen sellaisiin osallistumaan. Huomaan kaipaavani jopa aamuisia bussimatkoja Jyväskylän keskustasta Palokkaan. Itse tapasin olla aamuisin puolinukuksissa linja-autossa jo ennen Jyväskylän keskustan pysäkkiä, josta Emily aina nousi kyytiin säteilevänä. Usein aamuisin vain istuimme vierekkäin sanomatta sanaakaan, sillä Emily tiesi etten ollut aamuseitsemän jälkeen parasta juttuseuraa. En koskaan tuntenut oloani vaivautuneeksi, kun olimme yhdessä. Oli jotenkin todella luontevaa olla Emilyn kanssa, vaikkemme olisi vaihtaneet sanaakaan. Joskus Emily oli kipeänä. Ne aamut olivat masentavia, sillä jouduin pimeinä alkutalven lumettomina aamuina taistelemaan nukahtamista vastaan nuokkuessani bussin taaimmaisessa penkkirivissä. Ajattelin eräänä sellaisena aamuna, että olin kuin matkalla helvettiin. Puolittain tyhjä ja kolkko bussi, joka liukui pimeään läpi... Minä sellaisen bussin matkustajana ahdistuneena ja väsyneenä! Aivan kuin olisin ollut kuollut, sillä helvettiin varmastikin matkattiin niin ankeassa paikallisliikenteen aamubussissa. Ympärillä istui vain masentuneita kasvoja, eikä kukaan ihmisistä hymyillyt. Muistan Emilyn toki muutenkin kuin ystävänäni arjen koettelemuksissa. Hän oli romantikko, piti katuvaloista ja pimeästä yhtä paljon

kuin minäkin. Suutelimme usein illan pimeydessä uinuvan Jyväskylän kadunkulmissa, joissa kelmeät katulamppujen valot loivat tunnelmasta mystisellä tavalla kauniin ja salaperäisen. Vaelsimme Harjun pururadalla joskus keskellä viikkoa aamuöiden pikkutunteina vain koska kukaan muu ei tehnyt niin – ei ainakaan selvinpäin. Humalaisia tuli kyllä joskus vastaan hyvin epämääräisinäkin kellonaikoina. Ihailimme öistä Jyväsjärveä istuen järveä reunustavilla penkeillä. Vain me kaksi ja tuulen henkäykset, Kuokkalan valaistu silta ja Jyväsjärvi. Pidimme toisiamme kädestä, emmekä irrottaneet ellei tullut pakottavaa tarvetta tehdä niin. Halusimme viettää kaiken vapaa-aikamme keskenämme, sillä pelkäsimme väistämätöntä eron hetkeä. Emilyn lähdön lähentyessä olin henkisesti aivan riekaleina. Pelkäsin menettäväni hänet, mutta tyttö vannoi kirjoittavansa minulle pitkiä kirjeitä ja olevansa minulle uskollinen. En voinut sille mitään, että minua pelotti siltikin, pelotti valtavasti, mutta yritin uskoa Emilyn sanaan, koska tiesin, ettei tämä halunnut valehdella minulle. Emily oli liian hyvä ja rehellinen. Hän ei sanonut koskaan mitään, mitä ei ollut tarkoin harkinnut tai mitä ei tarkoittanut koko sydäimestään. Olimme puhuneet keskenämme, kuinka voisin muuttaa Englantiin töiden perässä. Perustaisimme Emilyn kanssa perheen ja eläisimme elämämme onnellisina loppuun asti. Kaikki oli suunniteltua, mutta muutamien ikävöivän kiihkeiden ja pitkien kirjeiden jälkeen en saanutkaan Emilyltä vastausta. Kului viikkoja, eikä kirjettä kuulunut. Huolestuin, mutta ajattelin kirjeen vain hukkuneen postissa. Nukuin useita öitä huonosti, sillä en saanut Emilyyn yhteyttä. Pelkäsin, että tälle oli sattunut jotain. En voinut silloin uskoa, että syynä olisi ollut toinen mies. Eric. Kirjoitin toisen huolestuneen kirjeen, johon halusin pikaisen vastauksen, etten joutuisi lähtemään Englantiin etsimään Emilyä. Lopulta Emily sitten vastasi. Se kirje löi minut matalaksi ja repi minut sisältä riekaleiksi, mutta kirjettä en jostain syystä repinyt. Ihmettelin, miten Emily pystyi tekemään minulle niin kuin teki. Joka välissä olin saanut kuulla, ettei ketään toista voisi tulla, ei koskaan, ja että ketään toista miestä edes olisi hänelle olemassa romanttisessa mielessä. Jostain kuitenkin ilmaantui täysin varoittamatta Eric, joka kumosi kaikki Emilyn aiemmat sanat. Eric, jonka puolesta Emily olisi valmis kuolemaan ja vaikka murhaamaan, jos mies vain käskisi. En ymmärtänyt, mitä parempaa siinä Ericissä oli kuin minussa, sillä kaikki ihmeelliset ja hienot Emilyn Ericissä ihailemat ominaisuudet löysin myös itsestäni. Ericin kanssa Emilyllä oli kuitenkin vielä täydellisempi henkinen yhteys ja sielunkumppanuus kuin minun kanssani, mikä sai epäilemään, ettei meidän sielunkumppanuus ollut koskaan Emilyn mielestä täydellinen ollutkaan. Vihasin koko Ericia, vaikken koskaan ollut nähnyt koko miestä. Samaan aikaan halusin Emilyn olevan onnellinen, joten pitkin hampain hyväksyin Emilyn ja Ericin olevan parempi yhtälö kuin Emilyn ja Joonan. Kirjeessään Emily oli huolissaan, että voisinko olla vielä hänen ystävänsä kaikesta huolimatta. Olin vihainen, että Emily kehtasi edes vihjata pelkkään ystävyYTEEN. Se oli kuin isku vyön alle. Tiesin etten voisi katsoa vierestä Emilyn ja Ericin onnea ja teeskennellä kaiken olevan hyvin. En koskaan vastannut mitään Emilylle. En pystynyt, en osannut, enkä voinut vastata. Olen vuosikaudet halunnut kirjoittaa Emilylle. En vain tiedä mitä kirjoittaisin, sillä tuskin vieläkään pystyisin näkemään häntä vain ystäväenä. Tiedän, että haluaisin Emilyn itselleni, ihan kokonaan itselleni, eikä ystävyys olisi riittävä lohtu. Emily asui Jyväskylän aikoinaan lähellä Kirkkopuistoa. Hän piti paikasta, koska näki yön pimeydessä valaistun kirkon ikkunastaan. Syvästi henkisenä ja uskonnollisena ihmisenä Emily nautti kirkkorakennusten katselemisesta, ja vaikka hän olikin katolinen – toisin kuin valtaosa englantilaistyöistä – kunnioitti hän meidän evankelisluterilaista uskoamme. Saatoimme yhdessä katsella kirkkoa ensin ikkunasta pitkään, minkä jälkeen suudella siinä ikkunan ääressä vesipisaroiden vihmossa sisään puolittain avatusta ikkunasta. Kävelimme usein sateisessa Kirkkopuistossa, sillä pidimme siitä, että kastuimme läpimäriksi ja

saimme heittäytyä kirkkoa lähellä sijaitsevien pusikkojen suojaan halimaan, vaikka tulimme siitä aivan kuraisiksi. Emme ajatelleet järkevästi silloin, kun olimme yhdessä, vaan teimme kaikkea älytöntä ja typerää, mitä muut eivät tehneet. Loimme omat sääntömme, oman maailmamme, jossa kaikki lapsellisena pidetty olikin jotain erityisen upeaa ja salaista, mihin muilla ei ollut pääsyä. Syntymäpäivälahjaksi lauloin Emilylle kitaralla säestettynä Manic Street Preachersin Emily-nimisen laulun, jota kuuntelin aina yksin ollessani ja Emilyä ikävöidessäni. Emily täytti silloin 18. Tuo Manic Street Preachersin tunnelmapala oli minusta silloin maailman kaunein laulu, koska ajattelin sen kertovan maailman kauneimmasta naisesta. Muistan miten Emily itki ilosta ja halasi minua omistavasti ja kertoi rakastavansa minua koko loppuelämänsä. Olin kuulemma antanut hänelle hänen elämänsä parhaimman syntymäpäivälahjan. Emily palkitsi minut ruhtinaallisesti, enkä ikinä unohda sitä kiihkoa, mitä tunsimme riisuessamme toisiamme alastomiksi huoneen himmeässä valossa. Emme päässeet edes sänkyyn asti, vaan teimme kaiken maton päällä kiihkeästi kuin himokkaat eläimet. Emilyä se hävetti jälkeensä, hänestä se oli väärin ja likaista, mutta hän ripittäytyi eikä voinut vastustaa kiusausta ajautua kanssani samanlaiseen syntiin uudestaan heti viikkoa myöhemmin. Niinä molempina kiihkon öinä nukuimme koko yön sylikkään toistemme hengitystä kuunnellen. Sellaista läheisyyttä en ole sen jälkeen kokenut, enkä tuskin tule ikinä kokemaan, mutta minulla on sentään nämä muistoni, jotka antavan lohtua siitä, että olen joskus saanut kokea täyttymyksen ja rakastaa. Pääosan ajasta ne muistot kuitenkin, vaikka kauniita ovatkin, muistuttavat menetyksestäni, enkä siksi halua useinkaan antautua muistojeni vietäviksi. "Emily, Emily your gift to me, Emily, a modern sense of beauty Emily, as precious as your memory: A simple word called liberty" Kuuntelen taas pitkästä aikaa Emily-kappaletta, jonka laitoin pyörimään vinyylisoittimestani. Hyräilen mukana. En mitään muuta tarvitsisi kuin Emilyn lähelleni, mutta se on kai liikaa pyydetty. Olen menettänyt hänet iäksi. Joskus epätoivoissani olen ajatellut, että entäpä jos Emily joskus eroaisi tai entä jos Eric kuolisi. Haluaisiko Emily minut silloin takaisin? Sitten olen ajatellut, että en halua olla kakkosvaihtoehto, jolle soitetaan sitten kun se suurin rakkaus mätänee arkussa maan alla. En haluaisi nöyrytyä antamaan Emilylle kaikkea anteeksi ja kuuntelemaan kuinka hän ikävöi kuollutta Ericiään. Silti en voi olla varma, ettenkö olisi niin heikko, että kuitenkin alistuisin olemaan Emilyn, vaikka joutuisin kärsimään mitä tahansa. Rakkauteni on pelottavan suuri, joten ehkä tekisin juuri niin kuin Emily minua käskisi. Olisin vaikka tossun alla ja Emilyn komennettavissa, jos vain saisin hänet takaisin. Ei, tämä ei ole miehen puhetta, eikä itseään kunnioittavan ihmisen puhetta. Minun on pakko pystyä unohtamaan Emily siitäkin huolimatta, että se sattuisi aivan liian paljon. Minun on pakko unohtaa Emily, eikä kuunnella tätä laulua, josta ne maailman kauneimmat hymyilevät kasvot tulevat aina mieleeni. En myöskään saisi lukea Emilyn kirjettä, mutta en raaski heittää sitä poiskaan. Olen hyvin huono hävittämään mitään muistojani. Haluan säilyttää kaiken. Katson ikkunasta öiselle Voionmaankadulle. Ambulanssi ajaa ohi. Muuten on hiljaista. Sateinen asfaltti kimmeltää samalla tavoin kuin joskus aiemmin, niinä elämäni kultaisimpina aikoina, joina katselin sateista kaupunkia Emilyn kanssa. Nyt katson sitä yksin. En ole lähellä Kirkkopuistoa. Siellä asuminen kävi liian raskaaksi. Näen edessäni vaaleanpunaisen Cygnaeuksen ala-asteen, jonka pihan aitojen sisällä olen itsekin joskus leikkinyt välitunneilla. Niinä aikoina, teini-ikäisenä, minulla oli koko ajan ympärilläni paljon kavereita. Olin suosittu. Olen pidetty vieläkin. Nyt haluan olla yksin, tarvitsen omaa aikaani, vaikka kaverini pyysivät minua elokuviin, oluelle, lätkämatsiin ja kuntosalille. Kerroin kaikille viikonloppusuunnitelmiani kyselleille kavereille, että oloni on vähän kipeä, enkä jaksa viikonloppuna tehdä muuta kuin parannella itseäni kuntoon. Se oli valhe, mutta vain pieni valkoinen valhe, sillä tulen henkisesti sairaaksi, jos en saa välillä olla yksin. Minun ei kuitenkaan

pitänyt nyt muistella Emilyä, vaan kaikkea lohdullisempaa ja iloisempaa, mutta jostain syystä oluthuuruissani en voinut olla ajattelematta Emilyä. Korkkaan uuden Karjala-oluen. Jossain kaukana täältä Emilykin saattaa katsella tummenevaa yötaivasta. Ajatus on lohduttava, vaikka Eric olisikin hänen kanssaan katsomassa taivaalle. Ehkä heillä on jo lapsi tai paljon lapsia. Toivottavasti he ovat onnellisia. En halua mitään pahaa edes Ericille, koska pahin mustasukkaisuuden aalto on jo vyörynyt ylitseni. Olen saavuttanut leppoisan humalatilán, jossa haluan hyvää kaikelle ja kaikille. On mahdollista, että Eric ja Emily ovat eronneet, mutta en halua tietää siitä. Olen alkamassa tuntea sympatiaa Ericiä kohtaan. Haluaisin istua kuppilassa Ericin viereen ja taputtaa tätä olkapäille. Meillä olisi varmasti paljon yhteistä, muutakin kuin rakkaus Emilyyn. Laitan uudestaan Emily-laulun pyörimään. Alan laulaa mukana. Tästä tulisi hyvä cover-biisi meidän bändillemme, mietin, ja ajattelen kirjoittavani sanoituksesta suomenkielisen käännöksen. Aloitan käännöksen vielä tänä yönä. Minun on pakko. Siivoan työpöytäni puhtaaksi. Asettelen pöytäni keskelle ruutupaperia, jolle alan hahmotella sopivia sanoja. Maistelen alkuperäisen sävellyksen laulumelodioita päässäni ja alan miettiä suomenkielisiä sanoja. En halua olla uskollinen alkuperäiselle sanoitukselle. Annan tunteideni johdattaa. Emily, Emily, kaipaán sua niin Emily, sun kauneutesi lumoa Emily, missä nyt sä oletkaan sua en voi mä unohtaa...